

F. t. l. vedr. erstatning til besættelsestidens ofre. (Ang. invaliditetserstatning).

Stk. 2. Såfremt en til erstatning i henhold til lov om erstatning til besættelsestidens ofre berettiget har valgt i stedet at modtage erstatning i henhold til lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde eller lov om krigsulykkesforsikring af 25. juli 1940 eller har modtaget erstatning i henhold til den ved tekstanmærkning til lov om tillægsbevilling for finansåret 1951—52 givne hjemmel, vil der desuagtet fra nærværende lovs ikrafttræden at regne kunne ydes pågældende erstatning i henhold til

lov om erstatning til besættelsestidens ofre. I sådan erstatning fradrages den tidligere i henhold til de nævnte love m. v. ydede erstatning. De nærmere regler herfor fastsættes af socialministeren.

§ 5.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1957, fra hvilken dato de renter løber, der måtte komme til udbetaling som følge af bestemmelsen i § 4.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1.

I afsnit 1 i lov nr. 475 af 1. oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre (erstatningsloven) er der bl. a. givet regler om ydelse af erstatning — som hovedregel i form af rente — til danske statsborgere, der under besættelsen og tiden umiddelbart derefter, pådrog sig skade eller sygdom, hvorved deres erhvervsevne blev forringet som følge af krigshandlinger eller krigslignende handlinger her i landet, herunder som følge af de af besættelsesmagten foretagne eftersøgninger, fængslinger, interneringer og deportationer.

Behandlingen af disse sager er henlagt til direktoratet for ulykkesforsikringen, der i henhold til lovens § 26, stk. 1, har været beføjet til, når de omstændigheder, der var bestemmende for fastsættelsen af renten, havde forandret sig i væsentlig grad, at træffe bestemmelse om ændring i renten. Sådan ændring af renten har dog ikke kunnet finde sted, når der var forløbet 5 år efter rentens første fastsættelse.

Denne regel svarer til, hvad der er gældende i henhold til ulykkesforsikringsloven, jfr. bekendtgørelse nr. 198 af 12. april 1949 af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde § 34, stk. 4, 2. punktum, og i henhold til lov nr. 94 af 27. marts 1934 om invaliderente til tilskadekomne militære værnepligtige, jfr. lovens § 25, stk. 1, 2. punktum.

De tilfælde, hvor der har været spørgsmål om at tillægge invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit 1, har ofte været af en ganske usædvanlig karakter. Navnlig har de, der deporteredes til tysk koncentrationslejr, været udsat for helbredsforringende forhold, der lå helt uden for, hvad man hidtil har haft erfaring om. Sygdommene er da også i flere tilfælde forløbet på anden måde, end man efter hidtidig erfaring kunne påregne, og

navnlig har de fulde virkninger af sygdomme i en del af tilfældene først vist sig, efter at den foran nævnte 5-årsfrist er overskredet, ligesom uforudsete tilbagefald er indtrådt efter fristens udløb.

Dette forhold er bl. a. også blevet fremdraget i en henvendelse fra „Kammeraternes Hjelpefond“.

Da det under hensyn til de særlige forhold vedrørende de her omhandlede tilfælde må føles urimeligt, at den nævnte 5 års frist har afskåret fra at tage en række af de pågældende sager op til revision, foreslås det, at direktoratet for ulykkesforsikringen bemyndiges til, når omstændighederne taler derfor, at genoptage sager om ydelse af invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit 1 med henblik på ydelse af en yderligere invaliditetserstatning, uanset at den nævnte 5 års frist er oversiddet.

Direktoratet for ulykkesforsikringen har oplyst, at der er truffet ca. 2 000 invaliditetsafgørelser efter erstatningsloven. Det vil ikke være muligt på forhånd at angive, i hvor mange af disse sager der vil blive tale om en fornyet bedømmelse, såfremt 5-årsfristen ophæves.

Ved invaliditetsbedømmelsen i sager henhørende under erstatningsloven er direktoratet oprindelig gået ud fra, at de pågældendes tilstand principielt måtte sammenstilles med andre i direktoratets praksis forekommende lidelser hos forsikrede. Det afgørende har herefter været en lægelig bedømmelse af de pågældendes helbredstilstand.

I den til erstatningsloven svarende norske lov av 13. des. 1946 om krigspensjonering for hjemmestykkepersonell og sivilpersoner, med endringer senest ved lov nr. 2 av 19. juni 1953, er det, for så vidt angår sager om ydelser under invaliditet, fastsat, at der ved bedømmelsen af invaliditetsgraden skal tages hensyn til skadens medicinske